

קדשות שיש לנו להזכיר, אחד ויבלו, ואחד קדווש. ויבלו יש בו שלשים וחמש תבות, ובקדוש שאננו מתקדים יש שלשים וחמש תבות, והכל עולה לשבעים שמota שהקדוש ברוך הוא ונכotta ישראל מתעטרים בהם. ומשם שהגעול והרבע הזה הם שבתתי, שניהם כלולים בשמור, שפתוח תשמרו. שחרי השבת העלונה כאן לא נכללה בשמור, אלא בזוכר, שהרי הפלג העליון מסתים בזוכר, ועל זה נקרא מלך שהשלום שלו. והשלום שלו הוא זכור, ועל כן אין מחלוקת למעלה.

משמעותו שלום למטה - אחד יעקב, ואחד יוסף. ומשמעותם כה כתוב פעמים (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב. לרוחוק דא יוסף. לרוחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרוחוק יי נראה לי (שמות ב) לא מרוחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ומצב אחתו מרוחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים ל) חדים מקרוב באנו. מרוחוק - זו הנקודה

העלונה שעומדת בהיכלה. ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענסו מיתה. והינו מה שפתוחות (שמות לא) מחלליה מות ימת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לחוץ החולל שאומה הנקודה שורה ופוגם בו - מות ימת. ועל זה כתוב תיראה. והנקודה היא נקורת אני, וعليה שורה אותן הנספר העליון שלא

התגללה. והינו ה', והכל אחד. ירדו רבינו אלעזר ורבינו אבא ונש��והו. ונשקו אותו. אמרו, ומה כל החקמה הזאת יש פרחת יוך ואטה

דאית לנו לאדכרא, חד ויבלו, וחד קדווש. יבלו אית ביה תלתין וחייב מקדשין ובקדושה (ובקידושה) דאנן מקדשין תלתין וחייב תיבין. וסליק כלל לשבעין שמהן דקדשא בריך הוא וכונסת ישראל אתעטר בהו. ובגין דעגоля ורבועא דא אנון שבתותי, בלילן פרוייהו בשמור דכתיב תשמורו. דהא שבת עלאה הכא לא אתבליל בשמור אלא בזוכר, דהא מלכא עלאה בזוכר אסתטיים. ועל דא אקרי מלכא דשלמא דיליה, רשלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מהחולקת לעילא.

בגין הדתין שלומות לתפא חד יעקב' וחד יוסף. ובגין כה כתיב תרי זמני (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב. לרוחוק דא יעקב, (דף ע"א) ולקרוב דא יוסף. לרוחוק כמה דעת אמר, (ירמיה לא) מרוחוק יי נראה לי (שמות ב) ותatzב אחותו מרוחוק. ולקרוב כמה דעת אמר, (דברים לב) חדים מקרוב באנו. מרוחוק דא נקודה עלאה דקימא בהיכלה.

על דא כתיב תשמרו אתבליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקימא באמצעתה דאית לדחלא מנה יתר מפלא דענשיה מיתה. והינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות ימת. מאן מחלליה. דעאל לגו חלל דעגоля ורבועא לאטר דההוא נקודה שרייא ופגים ביה מות ימת. ועל דא כתיב תיראה. והיא נקודה אكري אני, ועלה שרייא ההוא דסיטים עלאה דלא אתבליא והינו יי וכלא חד.

נחרטו רבינו אלעזר ורבינו אבא ונש��והו. אמרו ומה כל חכם דא אית תהות יוך ואת טעין אברטין. אמרו ליה